

Arrest

nr. 155 352 van 26 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 12 juni 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 4 mei 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 juni 2012 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 15 december 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 4 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoekster op 21 mei 2012 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals :2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012);de in §1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 26.04.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/86/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- *Betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.*
- *Regelmatig verblijf verstreken sinds 29.12.2011.”*

1.3. Op 4 mei 2012 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan verzoekster op 21 mei 2012 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

*“In uitvoering van de beslissing dd 04-05-2012 van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie
Wordt aan G.T.*

(...)

Oekraïne

Het bevel gegeven om uiterlijk op 20 juni 2012 het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Verenigde Koninkrijk, Roemenië, Cyprus, Finland, Frankrijk, Griekenland, IJsland, Italië, Luxemburg, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Portugal, Spanje, Zweden, Tsjechië, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Malta, Polen, Slovenië,

Slowakije en Zwitserland, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijf in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art 7, al 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of visum. Regelmatig verblijf verstreken sedert 29-12-2011."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het redelijkheidsbeginsel. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

*"dat de bestreden beslissing stelt dat verzoekster dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit;
dat deze beoordeling echter uitsluitend gestoeld is op de medische situatie van verzoekster zonder te kunnen naar de familiale en sociale context van verzoekster zoals deze geschetst werd in de aanvraag art. 9ter;
dat verzoekster immers een bejaarde alleenstaande dame is, dewelke omwille van haar medische problematiek niet meer zelfstandig kon wonen en om deze reden naar België is gekomen om samen te wonen met haar Belgische dochter, dewelke haar kan opvangen en voor haar kan zorgen;
dat verzoekster géén andere kinderen heeft dan haar Belgische dochter;
dat in casu verzoekster juist een reëel risico _ voor leven of fysieke integriteit zou hebben ingevolge de combinatie van haar medische problematiek, bejaardheid, het feit dat zij alleenstaand is en niet meer voor zich zelf kan zorgen en aldus de opvang én verzorging door haar Belgische dochter absoluut noodzakelijk;
dat bestreden beslissing deze combinatie van factoren miskent en besluit tot weigering van verblijfsregularisatie en verzoekster beveelt om het grondgebied te verlaten;
dat de verwijdering van één gezinslid echter in deze context een schending inhoudt van artikel 8 EVRM (zie RvSt 18 december 2003, TVR, jaargang 2004, blz. 260);
dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 04.05.12 dan ook art. 8 EVRM schendt en voorts niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze kennelijk onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald redelijkheidsbeginsel, ook de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt; dat dit uiteraard ook de nietigheid met zich meebrengt van het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster betekend op 21.05.12 daar deze gebaseerd is op de beslissing van 04.05.1-2;"*

2.2. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

Verzoekster brengt aangaande de schending van de formele motiveringsplicht geen enkel concreet argument bij en maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.3. De Raad merkt op dat de verzoekster in wezen de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht worden beoordeeld in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet daar de eerste bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet “zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012”. Deze bepaling luidt als volgt:

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1(...)

§ 2. (...)

§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).”

2.4. *In casu* steunt de bestreden beslissing op artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet en verwijst het naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 26 april 2012. Steunend op dit medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, bestaat het determinerend motief van de bestreden beslissing erin dat de ziekte van de verzoekster kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

2.5. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op 26 april 2012 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de

staatssecretaris betreffende de voorgelegde medische aandoeningen in hoofde van verzoekster. Het advies luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 15.12.2011.

Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 07.12.2011 en de vijf bijlagen waarnaar in dit SMG verwezen wordt en die over dezelfde pathologie handelen, blijkt dat de beschreven aandoeningen geen directe bedreiging inhouden voor het leven van betrokkene. De gezondheidstoestand is niet kritiek.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Dit medisch advies werd onder gesloten omslag bij de bestreden beslissing gevoegd en maakt integraal deel uit van die beslissing.

Uit dit medisch advies blijkt dat de ambtenaar-geneesheer het voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 7 december 2011 en de vijf bijlagen heeft onderzocht. Hij stelt vervolgens vast dat deze medische attesten over dezelfde pathologie handelen en dat de beschreven aandoeningen geen directe bedreiging inhouden voor het leven van betrokkene, daar de gezondheidstoestand niet kritiek is.

2.6. Verzoekster betwist deze beoordeling en stelt dat deze uitsluitend is gestoeld op haar medische situatie zonder rekening te houden met de familiale en sociale context van verzoekster zoals geschetst in de punt 1.1. vermelde aanvraag. Zij betoogt dat zij een bejaarde alleenstaande dame is, die omwille van haar medische problematiek niet meer zelfstandig kon wonen en om die reden naar België is gekomen om samen te wonen met haar Belgische dochter die haar kan opvangen en voor haar kan zorgen. Zij heeft geen andere kinderen dan haar Belgische dochter. Verzoekster stelt dat er *in casu* wel een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit is omwille van de combinatie van haar medische problematiek, bejaardheid, het feit dat zij alleenstaand is en niet meer voor zich zelf kan zorgen en aldus de opvang én verzorging door haar Belgische dochter absoluut noodzakelijk is. Zij meent dat de bestreden beslissing deze combinatie van factoren miskent.

2.7. Uit het bepaalde in artikel 9ter van de vreemdelingenwet volgt dat de beoordeling van het in artikel 9ter, § 1 vermelde risico toekomt aan de ambtenaar-geneesheer die door de minister c.q. staatssecretaris is aangesteld (artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet). De medische appreciatie van een aanvraag tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet gebeurt enkel door een ambtenaar-geneesheer. Deze ambtenaar-geneesheer wordt volledig vrijgelaten in zijn appreciatie van medische elementen, waarbij de eed van Hippocrates geldt.

Verder volgt uit artikel 9ter dat de gemachtigde de aanvraag onontvankelijk verklaart indien de ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een verblijfsmachtiging om medische redenen (artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet). Het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin deze vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet, is dan ook beslissend voor het onontvankelijk verklaren van de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf.

Het kwam verzoekster toe om samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande haar ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in haar land van herkomst over te maken. Zij diende tevens een standaard medisch getuigschrift over te maken dat de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt.

2.8. De Raad stelt vast dat in het standaard medische getuigschrift van 7 december 2011 uitdrukkelijk werd gevraagd of verzoekster specifieke noden heeft in verband met de medische opvolging en nood heeft aan mantelzorg (vraag F). De behandelende geneesheer deelde enkel mee "controle bloeddruk en glycemie". Aangezien de behandelende geneesheer zich beperkte tot deze mededeling, kon de ambtenaar-geneesheer er op kennelijk redelijke wijze van uitgaan dat er geen nood was aan

mantelzorg. Overigens wordt ook in de andere medische attesten en overige stukken geen melding gemaakt van een nood aan mantelzorg. De Raad besluit, op basis van de medische stukken in het administratief dossier, dat een specifieke nood aan mantelzorg niet kenbaar werd gemaakt, laat staan gestaafd. De verwerende partij kan worden bijgetreden waar zij in haar nota stelt: *“dat geen van de bijgevoegde medische attesten en documenten aantoont dat er nood is aan mantelzorg. Geen van de bijgevoegde documenten duidt daarnaast aan dat verzoekster niet in staat zou zijn voor zichzelf te zorgen. Het komt wel degelijk aan verzoekster toe om haar verzoek om machtiging tot verblijf te staven met alle nuttige informatie.”*

In de in punt 1.1. vermelde aanvraag betoogde verzoekster dat het eigenlijk de bedoeling was om een aanvraag tot gezinshereniging met haar Belgische dochter in te dienen, doch dat dit niet meer mogelijk was omwille van een verstrenging van de wet. De Raad benadrukt dat de verblijfsprocedure in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet enkel tot doel heeft een verblijfsmachtiging te verlenen aan de vreemdeling die lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Een aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in wezen enkel medische gronden betreft en heeft geen uitstaans met gronden die veeleer betrekking hebben op gezinshereniging, noch dient rekening te worden gehouden met de familiale en sociale context tenzij een nood aan mantelzorg medisch wordt geattesteerd. De verblijfsprocedure in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet worden aangewend om een gezinshereniging te bekomen.

Verzoekster vermeldde weliswaar in haar in punt 1.1. vermelde aanvraag om medische redenen niet meer zelfstandig en alleen te kunnen wonen in haar land van herkomst wat de reden is waarom zij haar dochter in België heeft vervoegd. Zoals reeds vastgesteld blijkt uit de voorgelegde medische stukken niet dat verzoekster nood heeft aan mantelzorg, noch blijkt uit de medische stukken dat werd meegedeeld dat verzoekster niet meer zelfstandig en alleen kan wonen. Waar de nood aan mantelzorg in België of de nood aan hulp en verzorging door de Belgische dochter niet medisch werd geattesteerd, waren de ambtenaar-geneesheer noch de gemachtigde ertoe gehouden om in het kader van de eerste bestreden beslissing rekening te houden met de loutere beweringen van verzoekster in haar in punt 1.1. vermelde aanvraag.

Verzoekster kan, bij gebrek aan enige medische attestering omtrent een nood aan mantelzorg, omtrent de nood aan opvang en verzorging door haar dochter en omtrent het feit dat zij niet meer voor zichzelf kan zorgen, niet ernstig voorhouden dat de eerste bestreden beslissing deze *“combinatie aan factoren”* miskent. Evenmin toont zij, nu haar beweringen niet medisch werden geattesteerd, dat de medische beoordeling van de ambtenaar-geneesheer omtrent haar aandoeningen foutief is.

Gelet op het bovengestelde, dient de Raad vast te stellen dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de ambtenaar-geneesheer zijn advies niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat het advies is gestoeld met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Evenmin toont verzoekster aan dat de eerste bestreden beslissing, waarvan het medisch advies integraal deel van uitmaakt, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke werd genomen of met miskennis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd genomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

2.9. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, § 25;

EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, Yildiz v. Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 21).

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip “gezinsleven” niet dat het een autonome begrip is en onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). Opdat in het bijzonder een relatie tussen meerderjarige kinderen en ouders onder de bescherming van artikel 8 EVRM kan vallen, zijn er bovendien bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33).

Verzoekster stelt “*dat de verwijdering van één gezinslid echter in deze context een schending inhoudt van artikel 8 EVRM*”. Verzoekster verbindt bovenstaand betoog, zoals besproken in punt 2.9., met een schending van artikel 8 EVRM.

De vraag die zich *in casu* stelt is of de gemachtigde op de hoogte diende te zijn van het bestaan van een gezinsleven, beschermenswaardig onder artikel 8 EVRM, waarmee hij rekening diende te houden bij het nemen van de bestreden beslissingen, in het bijzonder het bestreden bevel.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar aanvraag, vermeld in punt 1.1., louter aanhaalde dat zij weduwe is, alleenstaand en bejaard. Verder beweerde zij dat zij om medische redenen niet meer zelfstandig en alleen kan wonen in haar land van herkomst, reden waarom zij zich heeft vervoegd met haar dochter in België. Verzoekster stelt nu dat opvang en verzorging door haar dochter absoluut noodzakelijk is.

Zoals reeds in punt 2.8. vastgesteld, beperkte verzoekster zich tot enkele beweringen die niet medisch noch op een andere wijze werden gestaafd. De nood aan mantelzorg, noch de nood aan hulp, opvang en verzorging door haar dochter werden geattesteerd. Verzoekster toont niet aan dat op het moment van de bestreden beslissingen de gemachtigde op hoogte diende te zijn van een onder artikel 8 EVRM beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoekster en haar meerderjarige dochter, noch dat hij daarmee rekening diende te houden. Zoals uit punt 2.8. blijkt, werden de vereiste bijkomende elementen van afhankelijkheid, met name de nood aan mantelzorg, opvang, hulp en verzorging door haar dochter, niet gestaafd of geattesteerd. Verzoekster duidt geen andere bijkomende elementen van afhankelijkheid aan waarmee rekening moest worden gehouden.

Ook nu in het verzoekschrift slaagt verzoekster er niet in enig concreet bewijs voor te leggen omtrent de nood aan hulp, opvang en verzorging door haar dochter in België en worden bijkomende elementen van afhankelijkheid niet gestaafd. Het betoog dat verzoekster een alleenstaande bejaarde dame is met een medische problematiek die geen andere kinderen heeft dan haar Belgische dochter – hetgeen evenmin wordt gestaafd - volstaat niet om de vereiste bijkomende elementen van afhankelijkheid aan te tonen. Het bestaan van een onder artikel 8 EVRM beschermenswaardig gezinsleven wordt niet aangetoond. Derhalve wordt in deze stand van zaken een schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk gemaakt.

Daar er geen kennelijke wanverhouding wordt aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen, blijkt evenmin een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Het enige middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES